

[Robert Christensen.]

sig fri, og at der dengang ikke var tænkt på, at det kun var små arbejdsgivere. Paragraffen siger, at arbejdsgiverne kan forsikre sig, og det siger man uden undtagelse af nogen art. Når man nu bagefter bebuder et ændringsforslag, som vil forhindre nogle af arbejdsgiverne i at forsikre sig fri, så må det simpelt hen være, fordi man er blevet bange for sine egne beregninger, siden lovforslaget er fremsat. Ved lovforslagets fremsættelse og ved første behandling var der ingen tvivl om, at det gjaldt alle arbejdsgivere. Når arbejdsgiverne kunne forsikre sig fri, så var det vel også nødvendigt, at socialministeren fastsatte en eller anden procent af lønsummen, som de skulle betale i præmie herfor. Jeg skal såmænd ikke bebrejde socialministeren noget i den forbindelse, for det har været vanskeligt, virkelig vanskeligt, at fastsætte den procent, og det varede da også længe, inden den kom frem, men den er altså kommet. Jeg har sagt, at man havde ikke nogen erfaringer at bygge på. Det vanskelige ved at vælge procenten var, at hvis man fik sat procenten for højt, så ville det blive unødigt dyrt for de arbejdsgivere, der beskæftiger få ansatte, og for hvem vi alle sammen er enige om at det kan blive en frygtelig risiko at skulle bære en 5 ugers arbejdsgiverperiode. Hvis en arbejdsgiver beskæftiger 2 og den ene bliver syg, så er der 50 pct. af hans ansatte, der er under sygedagpenge. Og hvis man sætter denne procent for lavt, så risikerer man, at alle arbejdsgivere vil forsikre sig fri, og så ødelægger man det gode, der ligger i ideen med en arbejdsgiverperiode.

Jeg må tilstå, at jeg har aldrig rigtig følt mig tryk ved, at de 3½ pct. var den rigtige procent. Jeg har altid ment, også efter den henvendelse, vi har fået igennem Arbejdsgiverforeningen fra Assurandør-Societetet, at denne procent nok skulle ligge noget højere end 3½. Det viser sig også her i tolvte time, at vi nu får meddelelse om, at mange arbejdsgivere, også af de store, under dette system vil vælge sig fri.

Der er endnu en risiko ved fastsættelse af denne procent. Den er fastsat for et år ad gangen, og her må vi også have klaret et problem af med en bemærkning fra socialministeren. Der har aldrig været tale om, at denne procent skulle efterreguleres, sådan at

nogle arbejdsgivere kunne komme til at betale mere bagud; det har altid været sådan, at tanken har været, at den gjaldt for et finansår, og så var det endeligt. Hvis den gav for få penge, måtte staten betale underskuddet, sådan har jeg forstået denne forsikringsordning. Det, der er kommet ind her til sidst, skyldes vel, at det ser ud til, at ved en dækningsprocent på 3½ for at vælge sig fri er der så mange, der vil vælge sig fri, at det simpelt hen for statskassen vil give et væsentligt underskud, fordi man fra regeringens side hele tiden har undervurderet betydningen af at fjerne karensdage fuldstændigt på én gang.

Lovforslaget koster 870 mill. kr. Tager vi den lille reform med, som koster 230 mill. kr., vil det sige i alt 1.100 mill. kr., og der er virkelig meget, der tyder på, at den i hvert fald i starten vil blive væsentlig dyrere.

Dernæst er der den risiko ved, at mange vælger sig fri, at så kunne man fuldstændigt vælte kommunernes administration. Jeg har oplysning om, at en enkelt stor virksomhed en fredag har haft imellem 500 og 600 fraværende fra arbejdspladsen. Hvis alle de 500-600 meldte sig i socialstyrelsen i kommunen og skulle have sygedagpenge for denne fredag, så tror jeg, at administrationen simpelt hen ville bryde sammen; så ville det være umuligt at klare det. Man er altså blevet overrasket af sine egne beregninger og bebuder nu et ændringsforslag, som vi kan tage stilling til, når vi har set det.

Arbejdsgiverperioden har jeg sagt noget godt om. Når vi foreslår den forlænget fra 5 til 6 uger, så er det et udtryk for, at vi mener, at den er rigtig, men vi mener også, at det er en hård belastning for arbejdsgiveren at tage en 5 ugers arbejdsgiverperiode uden karensdage. Når vi foreslår 3 karensdage, så mener vi, at arbejdsgiverne kan bære en 6 ugers periode, uden at det bliver uoverkommeligt for dem, og uden at de vil fristes til at forsikre sig fri af ordningen.

Med hensyn til varighedsbegrænsningen er vi fuldstændig enige om, at den skal væk, men vi er også enige om alle sammen efter henvendelsen fra kommunerne, at kommunerne har ikke det apparat i orden, der skal til for at hjælpe disse mennesker fra starten, og derfor foreslår vi varighedsbegrænsningen til 1 år bevaret, men samtidig foreslår vi en revision om 2 år, som netop